

Матері

Микола Луків

За все, що маю, дякую тобі,
За все, що маю і що буду мати...
Ночами сняться зорі голубі
І вишні білі на причілку хати.

Немов пилину, світ мене крутив,
Ловив я мрію і мету високу.
Пробач мені, що тяжко завинив, –
Лишив тебе на старість одиноку.

Та й що я знав, коли із дому йшов,
Хіба я міг в ту пору зрозуміти,
Яка святиня – мамина любов,
Яка то мука – як лишають діти.

Аж тепер, як став я батьком сам
І час прийшов стрічати і проваджати,
Я знаю ціну тим святим сльозам,
Які тобі судилося спізнати.

Тому і сняться зорі голубі
І вишні білі на причілку хати.
Тому спішу подякувати тобі
За все, що маю і що буду мати.